

258

2574-2580

MÓZES ÉS A KÖZVETÍTŐ IMÁDSÁGA

2574 Amikor az ígélet teljesezni kezd (a húsvétban, a kivonulásban, a törvényadásban és a szövetségkötésben), Mózes imádsága a közbenjáró imának megindító előképe, mely majd abban fog beteljesedni, "aki az egy közvetítő Isten és az ember között, az ember Krisztus Jézus" (1Tim 2,5).

2575 Isten most itt előbb jön. Hívja Mózes az égő csipkebokorból. Ez az esemény a zsidó és keresztény spirituális hagyományban az imádság elsődleges előképei közé tartozik. Ugyanis "Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene", aki Mózeset szolgájául hívja, maga az élő Isten, aki az emberek életét akarja. Kinyilatkoztatja önmagát, hogy megmentse őket; de nem akarja az embert saját akarata ellenére vagy emberi segítség nélkül megmenteni. Azért hívja Mózeset, hogy elküldje és részt adjon neki a maga emberek iránti együttérzésében és üdvözítő művében. E küldetésben szinte egy isteni kérés hangzik, Mózes pedig hosszas ellenkezés után azonosítja akarátát az üdvözítő Isten akaratával. Ebben a párbeszédben, melyben Istenre bízta magát, Mózes imádkozni is tanul: vonakodik, ellenvetéseket tesz, s főként kérdez, és a kérdésére adott válaszból az Úr rábízta a maga kimondhatatlan Nevét, mely nagy tetteiben fog megnyilvánulni.

2576 "Az Úr pedig szemtől szemben beszélt Mózeshez, ahogy az ember beszél a barátjához" (Kiv 33,11). Mózes imádsága a kontemplatív imádság előképe, ami miatt Isten szolgája hű marad küldetéséhez. Mózes gyakran és hosszasan "beszélget" az Úrral, fölmege a hegyre, hogy hallgassa Istent és könyörögjön Hozzá, majd lejön a néphez, hogy elismételje nekik Istenének szavait és vezesse őket. "Egész házamban a leghűségesebb! Óvele közvetlenül, szemtől szemben beszélek" (Szám 12,7--8), "Mózes ugyanis nagyon alázatos ember volt, alázatosabb, mint bárki a földön" (Szám 12,3).

2577 Ebből a hűséges, haragra késedelmes és szeretettel teljes Istennel való bensőséges kapcsolatból meríti Mózes az erőt és a kitartást közbenjárásához. Nem önmagáért könyörög, hanem a népért, melyet Isten megszerzett magának. Mózes már az amalekiták elleni harcban vagy Mária gyógyulásáért közbenjár. De főként a nép elpártolása után "állt be a hasadékba" Isten elé (Zsolt 106,23), hogy megmentse a népet. Imádságának érvei (a közbenjárás titokzatos küzdelem is) élesztették a zsidó nép és az Egyház nagy imádkozóinak bátorságát is: az Isten szeretet, tehát igazságos és hűséges; nem mondhat ellent önmagának, csodálatos tetteire emlékeznie kell, az Ő dicsőségéről van szó: e népet, mely a Nevét hordozza, nem hagyhatja cserben.

DÁVID ÉS A KIRÁLY IMÁDSÁGA

2578 Isten népének imádsága Isten sátrának, a Szövetség szekrényének és később a Templomnak az árnyékában bontakozik ki. A népet elsősorban a vezetői -- Pásztorok és Próféták -- tanítják imádkozni. A gyermek Sámuel édesanyjától tanulta meg, hogyan kell "az Úr előtt állni", és Héli paptól, hogyan kell az Úr szavát hallgatni: "Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!" (1Sám 3,9--10). Később ő is megismeri a közbenjárás értékét és jelentőségét: "Távol legyen tőlem, hogy vétkezzem az Úr ellen: megszűnjem értetek imádkozni s nektek a helyes és igaz utat mutatni" (1Sám 12,23).

2579 Dávid kiemelkedően "Isten szíve szerinti" király, pásztor, aki imádkozik népéért és annak nevében, meghajlása Isten akarata előtt, dicsérete és bűnbánata a nép imádságának példaképe lesz. Imádsága mint Isten fölkentjének imádsága hűséges ragaszkodás az isteni Ígérethez, szeretetteljes és örvendező bizalom abban, aki az egyetlen Király és Úr. A zsoltárokból a Szentlélektől sugalmazott Dávid a zsidó és keresztény imádság első prófétája. Krisztusnak, Dávid Fiának és az igaz Messiásnak imádsága fogja kinyilatkoztatni és beteljesíteni ennek az imádságnak értelmét.

2580 A jeruzsálemi Templom, az imádság háza, melyet Dávid akart megépíteni, fiának, Salamonnak a műve lesz. A templomszentelés imádsága Isten ígéretére és az Ő Szövetségére, neve tevékeny jelenlétére népe körében és a Kivonulás nagy tetteinek emlékezetére támaszkodik. A király akkor égre emeli a karjait és könyörög az Úrhoz önmagáért, az egész népért, az eljövendő nemzedékekért, bűneik bocsánatáért és mindennapos szükségleteikért, hogy az összes nemzetek megtudják: egyedül Ő az Isten, és népének szíve egészen az Övé.